

N:o 62.

Af herr **D. Holmgren** i Varnhem, *om anslag till be-
lopp af 50,000 kronor åt dem i Skaraborgs län, som
genom mjeltbrandsfarsoten sommaren 1899 blifvit
lidande.*

Den svåra och förlustbringande mjeltbrandsfarsot, som sistlidne sommar hemsökte ett vidsträckt område af Vestergötland, torde ännu vara i friskt minne hos en hvar.

I det fyratiotal af socknar, belägna å och omkring berget Billingen, der farsoten härjade, och bland hvilka isynnerhet Varnhems, Norra Lundby, Häggums och Bolums församlingar i Walle härad, Wåmb i Kåkindes och Broddetorp i Gudhems härad hårdast drabbades deraf, dogo af mjeltbrand nära åtta hundra hästar och andra kreatur.

Värdet af de sålunda förlorade djuren, såvidt förlusterna blifvit anmälda, har beräknats till minst nittio tusen kronor.

En hvar inser emellertid lätt, att denna summa icke på långt när representerar den verkliga förlust, som genom farsoten tillskyndats befolkningen i de af den samma hemsökta församlingarne.

De till förekommande af farsotens utbredning påbjudna åtgärderna medförde olägenheter af i ekonomiskt afseende mycket känbar art.

Derigenom, att egare af djur icke fingo utsläppa dem på de å Billinggen belägna betesmarkerna, nödgades de att underhålla de djur, som undgingo smittan, med det under sommaren inbergade, för vinterbehofvet afsedda fodret, som sålunda i förväg förbrukades, och hvars värde alltså ökar beloppet af den beräknade förlusten. Den stockning i handel och vandel, som den först vid september månads slut upphörda isoleringen medförde, var naturligtvis i flera hänseenden menlig främst derigenom, att den hindrade tillgodogörandet af ladugårdarnes afkastning genom afyttringen af deras produkter. Allra sorgligast var deras läge, hvilka, sedan de förlorat både boskap och häst eller hästar, befunno sig i saknad så väl af dragare för jordbruket som af mjölk för eget behof, att ej tala om mistningen af den för jorden nödvändiga gödseln.

Sammanlägger man allt detta och mer dertill, som åtminstone hvarje landtbrukare lätt förstår, så lär man komma till det resultatet, att den ekonomiska förlust, som drabbat den af farsoten hemsökta traktens befolkning, säkerligen icke obetydligt öfverstiger ett hundra tusen kronor.

Till afhjelpande af den svåraste nöden — för mången i mindre goda omständigheter stadd medförde nemligen de lidna förlusterna verklig nöd i detta ords egentliga betydelse — har visserligen på enskild väg icke så litet uträttats genom det kraftiga initiativ, som dertill togs af länets styresman, herr landshöfding C. A. Sjöcrona, hvilken, varmt deltagande i befolkningens lidanden, efter utfärdandet af ett upprop till allmänheten, med en synnerligen erkännansvärd energi och stor uppoffring af tid och arbete åstadkommit, att omkring 30,000 kronor insamlats och fördelats bland den svårast hemsökta delen af den ifrågavarande befolkningen. Derjemte har, likaledes till följd af landshöfding Sjöcronas bemödanden, Kongl. Maj:t helt nyligen af tillgängliga medel beviljat ett anslag af 20,000 kronor till understöd åt dem, som lidit förlust i följd af mjeltbrandsfarsoten.

Då emellertid, såsom nyss påpekats, denna förlust uppgår till mer än dubbla det sålunda sammanbragta understödsbeloppet, och då många af dem, som drabbats af förlusten, äro i den ställning, att hel och icke half hjälp är för dem oundgänglig, om de skola kunna öfvervinna följden af sin förlust, så har det synts mig vara på sin plats att vädja till svenska folkets representanter för erhållande af det understöd, som ytterligare är af nöden. Att i dylika fall landets representation träder emellan, derpå föreligga ju både från vårt och andra civiliserade länder talrika exempel.

Jag får alltså vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville anslå ett belopp af 50,000 (femtio tusen) kronor till understöd åt de genom mjeltbrandsfarsoten sommaren 1899 lidande inom Skaraborgs län att fördelas på det sätt och i den ordning, som iakttagits i fråga om det af Kongl. Maj:t förut för samma ändamål meddelade understöd.

Stockholm den 27 januari 1900.

David Holmgren.

I förestående motion instämma undertecknade.

L. J. Jansson

i Djursåtra.

A. Johanson

i Mossebo.

N:o 63.

Af herr **P. Waldenström**, om förhöjdt dyrtidstillägg för vissa svagt aflönade statstjenare.

Med tacksamhet må erkännas den välvilja, som Kongl. Maj:t visat, då han föreslagit för alla i statens tjänst anstälde tjänstemän och betjente med låg aflöning ett dyrtidstillägg för 1900. Att detta tillägg utgår olika för dem, som hafva, och dem, som icke hafva fri bostad, har ock goda grunder i större städer och på andra mer betydande platser, der hyrorna äro högt uppdrifna. Deremot torde på mindre platser de, som hafva fri bostad, och de, som åtnjuta hyresersättning, under för öfrigt lika löneförhållanden icke vara så olika stälde, att den stora skilnaden af 10 % och 20 % af lönen kan anses vara fullt motiverad. Att emellertid icke alla ojemnheter kunna undvikas, säger sig sjelft. Men såsom